

Daniels bok – nummer ett hundre og femtitre

Den åndelige symbolikken i de nordlige og sørlige rikene: En reise gjennom bibelske templer og menneskets natur

Jeff Pippenger

2024-03-23

Det nordlige rike representerte den lavere naturen i menneskehetens tempel; det representerte legemet i kirkens tempel; det representerte menneskekjødet i Kristi tempel. Kristus bygget hvert tempel, og Han la hver grunnvoll, og den første steinen i det millerittiske tempel var læren om de «sju tider», som er framstilt ved Esekiels to staver. I opprøret i 1863 forkastet laodikeisk adventisme sin profetiske «hjørnestein», noe som også fant sted i oppførelsen av det jordiske tempel. Den forkastede steinen var bestemt til å bli utvalgt ved avslutningen av tempeloppførelsen, skjønt den hadde vært en snublestein gjennom hele byggeperioden. Likevel identifiserer det profetiske Ord at den forkastede snublesteinen til sist skal bli hjørnets hode.

Staven med de «sju tider», slik den er representert ved det sørlige riket, er «hodet» i forhold til det nordlige riket. Det er «hodet», for det er i det sørlige riket at Gud valgte å identifisere Jerusalem som sin by, hvor Han plasserte sin helligdom og sitt navn. Inntil de to stavene ble forenet fra 1798 til 1844, hadde «hodet» vært den lavere, sørlige riket. Da Johannes i 1844 ble fortalt at han skulle la det nordlige riket være, for det var gitt til hedningene, stod det sørlige riket tilbake som et banner, stående alene som ett folk, eller i det minste var det planen. Denne planen ble hindret av opprøret i 1863 og det moderne Israels første «opprør ved Kadesj».

Den 11. september 2001 førte Herren sin laodikeiske menighet tilbake til 1863, tilbake til 1888, tilbake til 1919 og tilbake til 1957, til det andre «opprøret ved Kadesj». Men ved det opprøret blir nå løftet om at steinen som ble forkastet, skulle bli hjørnesteinen, oppfylt. Det blir oppfylt i dem som er fremstilt som de hundre og førtifire tusen, i hvem Kristus for evig fullbyrder foreningen av guddom og menneskelighet.

Paulus identifiserte den lavere naturen som kjødet, og den høyere naturen som sinnet. Han identifiserte kroppen (den lavere naturen) som død.

For vi vet at loven er åndelig; men jeg er kjødelig, solgt under synden. For det som jeg gjør, forstår jeg ikke; for det jeg vil, det gjør jeg ikke, men det jeg hater, det gjør jeg. Men dersom jeg gjør det jeg ikke vil, gir jeg loven mitt samtykke til at den er god. Så er det da ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg. For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt; for viljen har jeg, men å fullføre det gode finner jeg ikke. For det gode som jeg vil, gjør jeg ikke; men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg. Men dersom jeg gjør det jeg ikke vil, så er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg. Jeg finner altså den lov at når jeg vil gjøre det gode, ligger det onde meg for hånden. For etter det innvortes menneske har jeg min glede i Guds lov; men jeg ser en annen lov i mine lemmer, som strider mot mitt sinns lov og tar meg til fange under syndens lov, som er i mine lemmer. Jeg elendige menneske som jeg er! hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Romerne 7:14–24.

Paulus visste at det i hans «kjød» ikke bodde «noe godt». De tilbøyeligheter, både arvede og oppøvede, som fantes i hans kjød (hans legeme), virket bare til å føre ham inn i synd. Disse tilbøyelighetene representerte syndens lov, men Paulus ønsket å holde Guds lov, ikke syndens lov. Guds lov identifiserte Paulus som «hans sinns lov» (hans høyere natur). Hans rop var: «Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» Selvfølgelig visste Paulus at det var guddommeligheten som ville bringe utfrielse, men han visste også at utfrielsens verk krevde hans medvirkning.

Derfor, mine kjære, slik som dere alltid har vært lydige, ikke bare mens jeg var til stede, men nå så mye mer i mitt fravær, så arbeid på deres egen frelse med frykt og beven. For det er Gud som virker i dere både å ville og å gjøre etter sitt gode behag. Filipperne 2:12, 13.

Befrielsen fra dødens legeme ble fullbyrdet ved guddommelig kraft, som var forbundet med menneskelig kraft, og dette var det eksempel Jesus ga menneskene. Selv med syndens lov virksom i legemets lavere natur holdt Jesus sin lavere natur underlagt Guds lov ved å overgi sin vilje til sin Fars vilje. Paulus kunne finne befrielse dersom han ville overgi sin vilje til guddommens vilje. Ved å gjøre dette arbeidet han på sin egen frelse, og dette er hva søster White mener når hun taler om arbeidet med å fjerne synd fra vårt liv.

«Hver sjel som nekter å overgi seg til Gud, står under en annen makts kontroll. Han tilhører ikke seg selv. Han kan tale om frihet, men han befinner seg i det dypeste slaveri. Han får ikke se sannhetens skjønnhet, for hans sinn er under Satans herredømme. Mens han smigrer seg med at han følger sitt eget omdømmes tilskyndelser, adlyder han mørkets fyrstes vilje. Kristus kom for å bryte syndeslaveriets lenker av sjelen. ‘Dersom altså Sønnen frigjør dere, da blir dere virkelig fri.’ ‘Livets Ånds lov i Kristus Jesus’ setter oss ‘fri fra syndens og dødens lov.’ Romerne 8:2.»

«I gjenløsningens verk finnes det ingen tvang. Ingen ytre makt tas i bruk. Under innflytelsen fra Guds Ånd blir mennesket overlatt friheten til å velge hvem det vil tjene. I den forandring som finner sted når sjelen overgir seg til Kristus, finnes friheten i dens høyeste betydning. Utdrivelsen av synden er sjelens egen handling. Det er sant at vi ikke har makt til å frigjøre oss fra Satans herredømme; men når vi ønsker å bli satt fri fra synden, og i vår store nød roper om en kraft utenfor og over oss selv, blir sjelens krefter gjennomtrengt av Den Hellige Ånds guddommelige energi, og de adlyder viljens bud idet de fullbyrder Guds vilje.»

«Den eneste betingelse under hvilken menneskets frihet er mulig, er å bli ett med Kristus. ‘Sannheten skal frigjøre dere’; og Kristus er sannheten. Synden kan seire bare ved å svekke sinnet og ødelegge sjelens frihet. Underordning under Gud er gjenopprettelse til ens eget selv, — til menneskets sanne herlighet og verdighet. Den guddommelige lov, som vi bringes i lydighet under, er ‘frihetens lov’. Jak. 2:12.» Slektenes håp, 466.

Paulus ropte ut: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» Søster White uttalte: «når vi ønsker å bli satt fri fra synd, og i vår store nød roper ut etter en kraft utenfor og over oss selv, blir sjelens krefter gjennomtrengt av Den Hellige Ånds guddommelige energi, og de adlyder viljens påbud ved å fullbyrde Guds vilje.» Idet vi trer inn i foreningen av vår menneskelighet med Kristi guddommelighet gjennom utøvelsen av vår vilje, fullbyrder vi «handlingen» å fjerne synden fra vår egen «sjel».

Men det vi «trenger å forstå, er viljens sanne kraft.» Viljen er «den styrende makt i menneskets natur, beslutningens eller valgets kraft. Alt avhenger av viljens rette virksomhet. Gud har gitt menneskene evnen til å velge; det er deres å utøve den. Du kan ikke forandre ditt hjerte, du kan ikke av deg selv gi Gud dets hengivenhet; men du kan velge å tjene Ham. Du kan gi Ham din vilje; da vil Han virke i deg både å ville og å gjøre etter sitt gode behag. Slik vil hele din natur bli brakt inn under Kristi Ånds herredømme; din hengivenhet vil være rettet mot Ham, dine tanker vil være i harmoni med Ham.»

Paulus kjente disse sannhetene, og han visste at hans lavere natur måtte holdes i underkastelse av hans høyere natur, gjennom utøvelsen av sin vilje. Det er derfor Paulus døde daglig.

Jeg forsikrer dere ved den ros over dere som jeg har i Kristus Jesus, vår Herre: Jeg dør hver dag. 1 Korinterbrev 15,31.

Paulus visste at han daglig måtte korsfeste sin lavere natur ved å utøve sin vilje for å holde sin lavere natur underlagt. Derfor korsfestet han sitt kjød.

Og de som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster. Galaterne 5:24.

Paulus visste at hans syndige kjød ville finnes i menneskeheten inntil Kristi annet komme, da de trofaste, i et øyeblikk, ville få et nytt herliggjort legeme. Dette er grunnen til at 1798 angir grunnvollen for de førtiseks årene da det millerittiske tempel ble oppført, for Kristus, som den eneste grunnvoll, var Lammet som ble slaktet fra grunnvollens begynnelse. Det nordlige riket var legemet, som ved synd hadde fått herredømme over menneskeheten og opphøyet seg selv til å være det forfalskede nordlige riket. I 1844 ble Johannes befalt å «utelate» forgården, noe som på gresk betyr å forkaste den lavere natur, som hadde fått herredømme over den høyere natur hvor Gud hadde valgt å sette sitt navn, og i 1798 skulle kjødet (den lavere natur) med «lidenskapene og lystene» korsfestes.

Ved grunnvollen døde Kristi kjød ved korsfestelsen, idet Han ble avskåret fra de levendes land. Det sørlige riket skulle deretter være ett folk, med én konge, i pakt med Gud, og et folk som hadde Guds helligdom i sin midte. Bud på bud er «de sju tider» nå «hjørnesteinens hode», for siden 11. september 2001 reiser Gud opp sin «nordlige hær» som et banner. Den hæren skal være ett folk, og det folket skal gjenspeile bare Hans bilde, og det gjør det nettopp på den tid da Satan reiser opp sitt «horn», som er dyrets bilde. I Esekiel kapittel trettisju ånder budskapet om de fire vinder senregnets budskap over dem som da reiser seg som denne hæren. Budskapet om de fire vinder er budskapet om den sjuende basun, hvor Guds mysterium fullendes.

Avslutningsverket med beseglingen begynte den 7. oktober 2023. Beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen fullbyrdes under den sjuende basuns lyd, og denne basunen lyder tre ganger i løpet av beseglingsprosessen. Den markerer alltid et slag fra islam mot det herlige land. Det moderne åndelige «herlige land» ble rammet den 11. september 2001, og det gamle bokstavelige herlige land ble rammet den 7. oktober 2023, i selve det året da de to vitnene som hadde blitt drept, kom tilbake til livet. Det tredje slaget finner sted ved den snart kommende søndagsloven i USA.

Fra 7. oktober 2023 gjennomfører det republikanske hornet og det sanne protestantiske hornet på dyret fra jorden sine endelige overganger til et horn som enten taler som en drage eller som et Lam, ved den snart kommende søndagsloven. De to manifestasjonene av de indre og ytre antagonistene i den store strid, som utspilles under avslutningsbegivenhetene i jordens historie, er begge lokalisert i den historien som er fremstilt ved vers førti i Daniel kapittel elleve. De to siste utviklingene av de to hornene fullføres under den sjuende basunens lyd. Den sjuende basun er den tredje av de tre ve-basunene.

De tre veene representerer en tredobbel anvendelse av profetien, og ved å gjøre det gir de et sterkt vitnesbyrd om veimerket 7. oktober 2023. Både i det første ve og i det andre ve ble islams krigføring ført mot Romas hærer, som i de siste dager er De forente stater, slik det bevitnes ved erobringen av Sovjetunionen, som ble tilveiebrakt ved en hemmelig allianse mellom antikrist (pave Johannes Paul II) og den falske profet (Ronald Reagan) i 1989.

I det første ve, slik det er fremstilt i Åpenbaringen kapittel ni, finnes det en tidsprofeti på fem måneder, hvilket er ett hundre og femti år. I det andre ve finnes det en tidsprofeti på tre hundre og nittien år og femten dager. Begge tidsprofetiene representerer krigføringen mot Roma som islam førte gjennom de to historiene som representerer det første og det andre ve. Disse to profetiene hadde to forskjellige utfall av krigføringen. I de første ett hundre og femti år skulle islam «skade» Roma, og i profetien på tre hundre og nittien år og femten dager skulle islam «drepe» Roma. Disse to profetiene var direkte forbundet. Avslutningen på de ett hundre og femti år da islam skulle skade Roma, identifiserte begynnelsen på de tre hundre og nittien år og femten dager da islam skulle drepe Roma. Det første og det andre ve er adskilt ved avslutningen av de ett hundre og femti år og begynnelsen på de tre hundre og nittien år og femten dager.

De forente stater opphører å være det sjette riket i Bibelens profeti ved den snart kommende søndagsloven, og det er da det profetisk blir «drept». Timen for det «store jordskjelv» i Åpenbaringen kapittel elleve er den snart kommende søndagsloven, og når den timen kommer, gjør også Islams syvende basun det. Den kommer for å markere enden, eller døden, til det sjette riket, som er Romas hær i de siste dager. Den døden ble forutgått av ett hundre og femti år hvor islam skadet Romas hærer. Ifølge hovedstrømsmediene, som forsøker å tone ned den radikale islamismens virksomhet i den moderne verden, har islam siden 7. oktober 2023, og frem til skrivningen av denne artikkelen den 12. februar 2024, gjennomført ett hundre og sekstifem angrep mot amerikanske interesser rundt om i verden.

De hundre og femti årene da islam skadet Romas hærer, noe som leder til drapet på Romas hærer i det første og andre ve, gjentas i historien om det tredje ve, for slik virker en tredobbel anvendelse av profetien. Lyden av den sjuende basun, som er beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som er når foreningen av guddommelighet med menneskelighet finner sted, slik det fremstilles ved sammenføyningen av de to stavene, har tre veimerker. Det første er det åndelige herlige land, og det siste er det åndelige herlige land. Det midterste veimerket er det bokstavelige herlige land.

I 2023 identifiserte den andre basunen fra advarselsbasunen til det tredje ve den økende opptrappingen av Islams krigføring idet den gikk inn i en periode hvor den ville «skade» jordens

dyr. I det samme året kom de to vitnene, det republikanske horn og det sanne protestantiske horn, tilbake til liv og begynte sine gjensidige overganger til sine endelige symbolske horn. For det republikanske horn var det sammenslutningen av alle de frafalne protestantiske makter med alle de frafalne republikanske makter for å danne ett horn, som er dyrets bilde. For det sanne protestantiske horn var det foreningen av guddommelighet med menneskelighet idet hornet gikk over fra laodikeisk til filadelfisk karakter, for å gjenspeile det motsatte av dyrets bilde. 2023 inntraff tjueto år etter 2001, og representerte således den symbolske forbindelsen mellom guddommelighet forenet med menneskelighet.

Hele denne historien finner sted i vers førti i Daniel elleve, som er det verset som ble åpnet og frembrakte kunnskapsøkningen i 1989, og som er fremstilt ved elven Hiddekel. I den profetiske historien til dette verset fullføres også det endelige verket i Det Aller Helligste, som er lyset som ble åpnet i 1798, og som er fremstilt ved elven Ulai. Begynnelsen av vers førti angir endens tid i 1798, og slutten av verset angir endens tid i 1989, og begge elvene flyter sammen i historien til vers førti, slik Tigris og Eufrat (Ulai og Hiddekel) gjør like før de når Persiabukta.

Vi vil fortsette dette studiet i neste artikkel.

Herren Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg for å forbinde dem som har et knust hjerte, for å utrope frihet for de fangne og åpning av fengslet for dem som er bundet; for å utrope Herrens nådeår og vår Guds hevns dag; for å trøste alle som sørger; for å gi dem som sørger i Sion, hodepryd i stedet for aske, gledens olje i stedet for sorg, lovprisningens drakt i stedet for mismotets ånd; så de kan kalles rettferdighetens trær, Herrens plantning, for at han skal bli herliggjort.

Og de skal bygge opp igjen de gamle ruiner, de skal reise opp igjen de fordums ødeleggelser, og de skal gjenreise de ødelagte byer, ødemarkene fra mange slektsledd. Og fremmede skal stå og gjete deres småfe, og den fremmedes sønner skal være deres plogmenn og vingårdsmenn. Men dere skal kalles Herrens prester; man skal kalle dere vår Guds tjenere. Dere skal ete hedningenes rikdom, og i deres herlighet skal dere rose dere. For deres skam skal dere få dobbelt, og for vanære skal de fryde seg over sin del; derfor skal de i sitt land eie dobbelt; evig glede skal være deres.

For jeg, Herren, elsker rett; jeg hater rov til brennoffer. Og jeg vil lønne dem trofast og opprette en evig pakt med dem. Deres ætt skal være kjent blant folkeslagene, og deres etterkommere blant folkene; alle som ser dem, skal erkjenne dem som den ætt Herren har velsignet. Jeg vil glede meg storlig i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud; for han har kledd meg med frelsens klær, han har svøpt meg i rettferdighetens kappe, lik en brudgom som pryder seg med hodebind, og lik en brud som smykker seg med sine juveler. For likesom jorden lar sin spire bryte frem, og likesom hagen lar det som er sådd i den, spire frem, slik skal Herren Gud la rettferdighet og lovsang spire frem for alle folkeslagene. Jesaja 61:1–11.